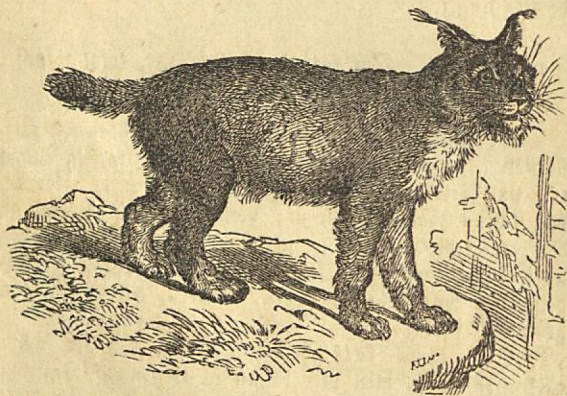

kommer i närheten, och icke kunna vara i samma rum med den. Kattorna äro mest i rörelse om natten och se bättre än människan i mörkret. Kattan får 5 till 12 ungar, som i 9 dygn äro blinda.

Fastän katten är ett så lömskt och mordiskt djur, har man likväl någon gång sett att hon fattat stor vänskap för någon wis människa, ja till och med för sin naturliga owän hunden; då en katta nyss förlorat sina ungar, har hon i stället gifwit di åt hundwalpar, harungar, eforrungar eller dylika, som man lagt till henne. Wilda katter finnas i andra länder och göra der stor skada på fogel i stogarne; hos oss träffar man någon gång förwildade katter.

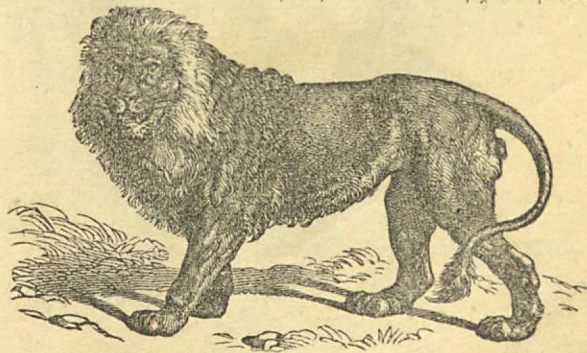
Iodjuret eller **Loen** lefwer här och der i Sveriges stora stogstrakter. Det är så stort som en wanlig hund, högre på benen än katten, med hårtossar i öronspetsarne och kort swans; till färgen är det gråbrunt, rödbrunt

eller hwitgrått med olika mörka fläckar eller streck, och fallas derefter **räflo**, **kattlo** eller **warglo**. Iodjuret är ganska starkt, så att det kan döda en häst eller ore, men wägar sig iallan på människor; det lurar på sitt rof likasom katten och griper det med ett språng; der-efter juger det först ut det warma blodet.

Vi bo wisjerligen i ett kallt land, der jorden ger oss hwad wi behöfwa först efter mycket arbete; men wi böra prisja oss lyckliga, som icke hafwa många och farliga djur omkring oss. I de warma länder, der de skönaste frukter wexa wilda och jorden nästan af sig sjelf bär allt hwad människorna behöfwa till föda, der finnas och många giftiga krät, stora ormar och grymma rofdjur af kattsläktet, som ofta angripa och döda människorna.

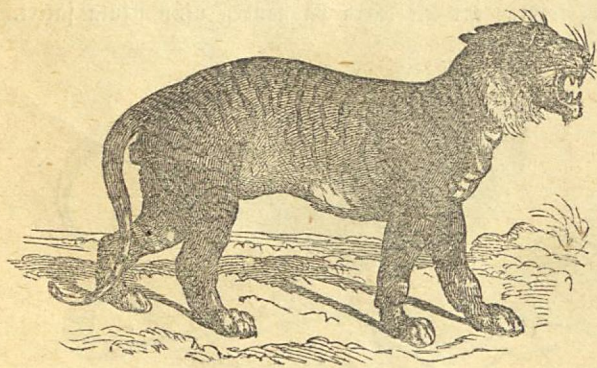
Lejonet träffas i wisja delar af Asien, men mest i Afrika. Det blir stort som en liten häst, men lägre, är gulaktigt till färgen och så starkt, att det lätteligen kan slåpa bort en ore. Hannen har en stor mah. Det säges att lejonet icke angriper människan om det ej är hungrigt eller retadt; likwäl skall det icke wäga angripa, om människan står alldeles stilla och ser skarpt på det-samma. Men dertill torde icke många hafwa mod nog. Man har alltid kallat lejonet för djurens konung; men detta namn synes ej vara förtjent; ty ej bör den wara konung, som är starkast och grymmast, utan den som är mest wis och ädel. Och detta kan rättwisligen icke sägas om lejonet. Detta rofdjur jagas wanligen af många människor på en gång och med hjelp af hundar; men dylit jagt aflöper iallan utan förlust af människolif. Jägare finnas dock, som wäga ensamma under natten wakta ut lejonet på ställen, der lockbete blifwit utlagdt; då fordras att icke darra på handen utan skjuta säkert.

Berlin, Lesehof i Naturläran.

En resande i södra Afrika wid namn Lichtenstein kom till bonden van Byt, hwilken berättade för honom följande: "här i huset satt min hustru i den öppna dörren och barnen lekte bredwid henne; jag war sysselsatt att laga min wagn wid sidan af huset, då midt på lusa dagen ett stort lejon kom och lade sig utanför dörren. Min hustru gaf till ett skrik, men blef stilla, ty hon wiste att om hon flydde, skulle lejonet göra språng. Barnen skyndade i hennes knä. Ni kan wäl förstå huru jag blef till mods, då jag märkte huruledes det stod till; och jag war obewäpnad. Jag drog mig snåningom utesfer wäggen af huset till ett litet fönster på kammarn, der min laddade bössa stod. Lyckligtwis nådde jag den med handen och tog ut den. Genom den öppna kammardörren kunde jag se lejonet, som tycktes just göra sig färdigt till anfall. Då betänkte jag mig icke längre, hwilskade jakta ett tröstoord till min hustru och sköt, under en tyft bön till Gud om hjälp, tätt förbi min sons hufwad. Kulan träffade lejonet midt i pannan, så att det föll dödt ned."

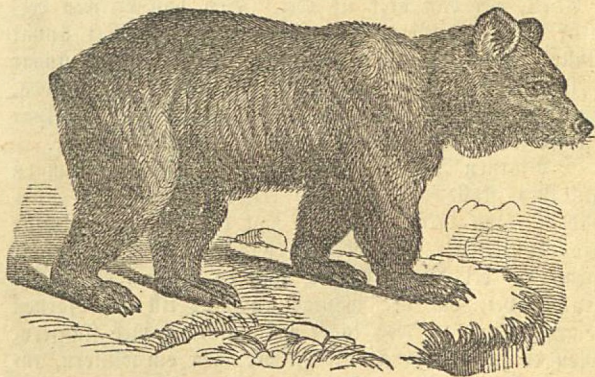
Tigern eller **kungstigern** lefwer mest i södra Asien. Han är lägre på fötterna än lejonet, men nästan lika stark; till skapnaden liknar han närmast en katt och är brandgul med swarta tvärestreck; bland alla rosdjur är han det grymmaste och blodtörstigaste. Han-

tern eller **leoparden** finnes i Afrika och Asien, jaguaren i södra Amerika; de äro mindre än tigern, men likwäl mycket farliga. Östa händer i Ostindien, då resande eller jägare framtåga, att tigern framrusar ur ett busksnår, griper en af dem och springer sin kos med rofwet; icke sällan griper tigern människor inne i byarne. Och dessa så starka och wilda djur kunna likwäl kuswas genom människans fasta wilja och förståndiga behandling, hwilket kringresande djurtämjare stundom förewisa.

11 Kapitlet. Om björnen.

Det största rosdjuret i vårt land och i hela Europa är **björnen**. Denne träffas hos oss i de stora skogarne i Dalssland, Wermland, Dalarne och uppåt Norrland. Han blir 5 till 6 fot lång och omkring 3 fot hög wid bogen samt wäger 25 till 30 pund, stundom mera; de största kallas slagbjörnar och äro swarta eller swartbruna; mindre och yngre björnar äro ljusare till färgen och så namn af myrbjörnar eller gråsbjörnar. Björnens föda består af rötter, bär, grön säd och dyllitt så länge han är ung; äfwen äter han gerna myror;

men när han blir äldre och fått smal på kött, tycker han mest om sådan föda. Då angriper han hästar och